

то дѣволтъ го хвърлеше отъ камъкътъ долу, отъ каѣто преподобныйтъ съ трудъ великъ и пакъ са въсклеше; туй страданіе като са е повтаряло доста время, дѣволтъ станалъ невидимъ, а Ангелъ Божій му носеше ежедневно пища, щото са изпълнило реченното у лицето на подвижника: «Хлѣбъ ангелскій яде человекъ» (Псал. 77, 23).

Въ онѣзи врѣмена отишелъ въ Средецъ благочестивыйтъ царь Българскій Петръ, и като узналъ тамо за свѣтыйтъ испратилъ деветъ мѣжѣ много хитри ловцы за да търсатъ свѣтыйтъ, които слѣдъ много трудъ и гладъ намѣрили го и са благословили отъ него, като му открили и причината на тѣхното дохождане, а нагостили са отъ предложеніи единъ малкъ хлѣбецъ. Пѣтницѣтъ были много гладни обаче хлѣбътъ останалъ половина. Преобладаны отъ чудото са възвърнаха при царѣтъ и разказахъ му за събытіето. Отъ божественна ревностъ расналенъ Царѣтъ съ неизрѣчена бързина са е затърчилъ съ своитѣ си велможы въ гората за да види свѣтыята, но като не е можалъ поради неудобството на мѣстото да са приближи, видѣлъ отъ далечъ камъкътъ и пещерата и испратилъ двама отъ найвъзлюбленнытъ си да поканатъ блаженны за да иди да благослови царя. Преподобныйтъ не излазилъ отъ пещерата си, похвалилъ обаче благоговѣніето на царя и казалъ, че ще са срѣщнатъ и видатъ въ будущыйтъ животъ и ще са насладатъ отъ неизреченната онази радость, ако достойны плоды на покаяніето отъ тука препратятъ. Печаленъ са върналъ царѣтъ като не е можалъ да сполучи благочестивото си желаніе, и изведнажъ испратилъ му злато не малко и разны овощія съ слѣдующето писмо.*]

*] За по голѣмо удоволстіе на читателитѣ нѣй прилагамъ и черковно-славянскыйтъ текстъ както на това писмо. тѣй и на другитѣ еще двѣ писма що са срѣщатъ въ туй Кратко животоописаніе.